

Rita Malhotra

0

ÁBRÁK

egybekötve
közösségük
elvesztett pillanatai által
a nem-is-annyira-elveszettek
mi versbe törjük életünk
megfürdetjük
csodás szenvedéseiben

1

KÍN

éj maszkja
sötétség cérnaszálai
áthúzva keresztül-kasul
az elme vásznán
emlékfoltok
távoli tegnapokból
járnak vissza – igazunktól rakottan
kínnal rakottan
templomi virágok hervadnak

2

VÁGY

özönlő vágy megtorpan
mosoly árnya előtt
kezdetlen, végtelen
nyugtalanító szépség, angyali
orgonaszírom-bőr
pillangószárny törékenysége
ez a nő neked a sötét
szétterül
vár egy születendő
még embrió csókra

3

MASZK

Egy ház a folyón
hullámok loccsannak az ajtónak
vörös fű mosolyog magasan
Napkelte ecsetvonások festék festék bíbor
gyémántok tündöklése
dél büszke mellkasán
Sugárzó pávák szirmokat nyitnak
szárnyas dáliák alkonyi virágzása
Csillagok esőzésében fürdik a föld
Kertek híznak Én zöldellő felhők
az éjszaka Lángol ezüst zuhannyal
szentjánosbogár-izzástól fénylik föl a sötét
mosolyok vázlata a félelem árnyékában
a végtelen a véges anyaméhében
csiripelő madarak a holdra ültek
szivárványos éjszakai ég
láthatatlan, hallhatatlan
felszíni maszk alatt.

4

NEM KERESSEM AZ OKOT

sötétség folyosói
hezitáló érintésed lüktet
eltévedt gyalogutakon
minden utca ünnepel
minden sarok meséket sző
a maroknyi csillag közül
lassan tűnik az éj
vadóc ostobák alaktalan
horizontja a valót érinti
szerető karokban
bölcső-döngölte ritmusok közt
alvás hízeleg a kifosztott testnek
álmok kikötőjében lelni menedéket
nem keresem az okot.